

Era cumplit de frig..

Incepuse să ningă de dimineață și ținuse până acum, pe seară, când viforul se întese așa de puternic, încât întunecă văzduhul.

Se părea că noaptea vine mai curând ca altă dată.

Era cea din urmă noapte a anului.

Intunecase aproape de tot.

O biată fetiță mergea zgribulită pe stradă..

N-avea nimic pe cap și înfășurată în rochița și hăinuța ei sărăcăcioasă, se tot căsnea mereu să-și sufle în mâinile înroșite de ger, – aproape rebegite. Nu prea putea însă, căci trebuia să-și țină șorțul subțire în care ducea niște cutii de chibrituri.

Și în mână purta o astfel de cutie, pe care o tot arăta trecătorilor.

Era o vânzătoare de chibrituri. Din asta își câștiga ea în fiecare zi cei câțiva bani pe care-i ducea mamei sale ca să-i cumpere mâncare. Altfel n-ar fi avut ce mânca.

În ziua aceasta însă – în ajunul Anului nou – nu vânduse nimic. Toată lumea era grăbită, avea treabă.

Și astfel fata tot trecuse din stradă în stradă strigând mereu la chibrituri, fără să ia măcar un ban.

Se înnoptase de tot.

Părul lung și frumos al fetiței era plin de zăpadă, picioarele aproape goale, mai nu le mai simțea, obrăjorii i se făcuseră roșii vineți de frig dar se părea că ei nu-i pasă de asta. Pe la toate ferestrele străluceau lumini și de la toate casele se răspândea un miros dulce de mâncăruri gustoase.

Fetița ar fi privit cu lăcomie prin fiecare fereastră, dar nu se putea opri. Trebuia să vândă chibrituri. Măcar unul. Nu se putea duce acasă așa chiar fără niciun ban.. Îi era teamă să n-o mustreze mama. Și apoi nici acasă nu era mai bine.. Prin coperișul spart venea zăpada; Soba, înghețată și pe masă nimic.. Și la toți din casă le era frig și foame.

Într-un târziu, călătorii se răriră..

Fetița tremura din tot trupșorul ei slăbuț și dinții îi clănțăneau de frig. Era obosită.. Atât de obosită, încât parcă i se tăiau picioarele. Și viscolul se întese din ce în ce, de sta s-o acopere cu zăpadă.

La un colț, între două case, i se păru mai adăpost. Se lipi de zid și vru să se așeze jos, să se odihnească puțin. Rochița îi era înghețată tun... – Ce ger !... – își zise ea încet suflând în mâini. Îmi vine să aprind un chibrit... Mama n-are să bage de seamă.

Scăpără un chibrit și-i înconjură flacăra cu amândouă mâinele.

- Ah, ce flacăra minunată !....

I se păru fetei că se află în fața unei sobe mari în care arde focul. Ce dulce-i căldura. Fetița își întinse picioarele să le încălzească; dar flacăra pieri, se stinse. În jur întunericul i se păru mai adânc.

Mai aprinse un bețișor. Flacăra luminează zidul din față. Abia acum băgă de seamă că acolo este o fereastră luminată. Înăuntru se vedea o masă încărcată cu fel de fel de mâncăruri și prăjituri. În jurul mesei, copii mulți și veseli. Trebuie că era cald în casă... S'apoi.... lumina... O, ce lumină frumoasă !.... Pe urmă... pe urmă chibritul se stinse, și fetița rămase în întuneric, lângă zidul umed și rece.

Încă un bețișor aprins. Acum fetei i se păru că se vede lângă un pom de Crăciun, așa cum văzuse ea odată, la o casă de om bogat.

Pe ramurile lui verzi, străluceau sumedenii de lumânări colorate, nuci jucării... toate poleite. Și luceau ca soarele....

Fetița întinse mâna s-o ia pe cea mai frumoasă. Chibritul se stinse însă și pomul se păru că se înalță la cer, iar lumânările se prefăcură în stele. Una din ele căzu jos, lăsând o dâră de foc în urmă.

O să moară cineva.... - gândi fetița. Bunica mi-a spus că ori de câte ori cade o stea, un suflet urcă la cer. Bunica...

O!.. bunica e singura ființă care o iubea pe fetiță.... Era așa de bună !... Dar murise de curând.

A mai aprins un chibrit ? Nu se știe. O lumină mare i se păru fetei că se răspândește în jur și în fața ei se ivi bunica îmbrăcată în haine luminoase și cu un zâmbet blând și dulce... Bunico ! - strigă fata. Bunico,... ia-mă și pe mine cu tine. Se stinge chibritul, uite și eu rămân în întuneric.

Și mi-e frig bunicuțo... Să nu pleci fără mine... nu mă lăsa singură căci mi-e frig și mi-e foame... și mă doare...

Și de frică să nu piară și bunicuța cum pieriseră și toate celelalte, când s-o stinge chibritul, se păru că fetița mai aprinse un chibrit și încă unul și apoi altul și tot mereu așa, până le aprinse pe toate.

-Și chibriturile lumineau acum parcă mai frumos ca toate luminile. Iar bunica... o bunica, se apropie blând, luă fetița în brațe și zburând în văzduh, o duse sus, sus de tot... într-un loc unde nu este nici frig, nici foame, nici întristare, nici suspin, ci numai mila lui Dumnezeu, care chiamă la sine pe copii buni și nenorociți.

A doua zi de dimineață trecătorii găsiră într-un colț, o fetiță moartă. Murise de frig și totuși parcă zâmbea. În mânășica ei țepănă ținea un băț de chibrit stins.

Crezuse biata fetiță că flacăra lui o va încălzi.

Dar nu, el se stinsese de la început, așa cum s-a stins și ea în noaptea Anului nou..